No. 3102. Donderdag 2 November 1939. UTRECHT 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

De Oorzaken

Geen enkele troonrede klinkt zo wijd over de wereld als een Pauselijke Encycliek.

De gehele wereldpers was er vol van. Zelfs Zondagavond werd door de wereldzenders ook nog rondgeroepen de predikatie, welke Paus Pius XII Zondagmorgen in de Sint Pieter hield bij gelegenheid van de wijding van 12 missie-bisschoppen: waaronder drie neger-bisschoppen, maar ook een Nederlander Mgr. Mekkelholt, apostolisch vicaris van Benkoelen. Het is begrijpelijk dat bij deze gelegenheid Z.H. wees op de rassenwaan en rassenhaat van sommige volkeren.

De gehele wereldpers, zo schreven we, is vol van 's Pausen woorden. Alleen Duitsland en vanzelfsprekend Rusland zwegen er over. Duitsland had door de Gestapo laten verhinderen, dat de Pauselijke Encycliek in de kerken werd voorgelezen.

Een scherpere veroordeling had de Naziregering tegenover zich zelf niet kunnen uitspreken. En de Duitse katholieken zullen toch wel de inhoud van 's Pausen Encycliek achterhalen en dan nog duidelijker aanvoelen als de Paus misschien bedoeld heeft, hoezeer de Encycliek gericht is tegen de huidige Duitse regeringsmethode, welke in strijd is met alle Goddelijke en menselijke wetten.

In Duitsland wordt natuurlijk weer dit Pauselijk rondschrijven uitgemaakt voor politiek Katholicisme en kerkelijke wereldheerschappij. Maar de Paus wil geen wereldheerschappij, doch wereldvrede. Laat Duitsland maar eens vergelijken het concordaat met de verdragen, welke de Nazis hebben afgesloten en het zal, als het tenminste wil, zien, waar kerk en waar wereld is.

De gehele inhoud van deze Encycliek is ons nog niet bekend; maar de hoofdgedachten zijn uit de telegrammen wel bekend.

Deze hoofdgedachten kunnen we wel zelf aan de hand van de katholieke moraal wat nader beschouwen.

Als eerste en voornaamste oorzaak van de huidige oorlog wordt genoemd het verdrijven van God en godsdienst uit het openbare en dientengevolge uit het particuliere leven der volkeren.

Wat is er in het openbare leven van onze hedendaagse Staten nog overgebleven van de Godsidee en van godsdienst dan enkele nietszeggende formules, dan enkele zinledige plechtigheden? De doorsnee nieuwe staatsman laat zich aan God niet gelegen liggen en de godsdienst beleeft hij zeker niet in het openbaar, misschien in zijn particuliere leven. In sommige staten zou zulks zelfs oorzaak van zijn val kunnen wezen, omdat deze de lekenwetgeving aanhangen en volkomen scheiding van kerk en staat toepassen, zelfs op terrein, hetwelk niet des staats is.

De meeste nieuwere staten huldigen scheiding van kerk en staat enige zelfs met uitgesproken anti-godsdienstige tendenzen, Daarenboven tasten staten met lekenwetgeving het recht der ouders op de opvoeding hunner kinderen aan en vormen daardoor een godsdienstloos of anti-gosdienstig nageslacht.

Totalitaire staten staan een nieuwerwets heidendom voor; zij maken van hun staat een afgod, waardoor het dienen van God volslagen onmogelijk wordt.

De Volkenbond zonder God begonnen, heeft nu wel ondervonden, dat het bitter is, zijn God verlaten te hebben, want heel de Volkenbondsgedachte liep op niets uit.

In de Volkenbondsvergaderingen en -raden werd gedurende al de tijd van zijn bestaan met God en godsdienst niet gerekend.

In het Duitse Rijk, Rusland, de Verenigde Staten van Mexico was vervolging van de godsdienst, in Rusland beoogde men uitbanning van de Godsidee. In het republikeinse Spanje van 1931 wilde men de Russische antigodsdienstige idealen verwezelijken, In het Duitse Rijk streefde men naar een nieuw heidendom. Frankrijk en Portugal behielden nog steeds hun lekenwetgeving, zij 't dat de toepassing soepeler werd, maar het instrument is nog volkomen onaangetast, om onmiddellijk in werking gesteld te kunnen worden. En hoe weinig laat men in tal van landen, welke de godsdienst niet vervolgen, deze zelfs eerbiedigen, zich aan de godsdienst gelegen liggen? Beginnen wij slechts met de zogenaamde katholieke landen. Hoe weinig beleving van de godsdienst is daar? Laten wij alle staatkunde voor of tegen de godsdienst achterwege en vragen wij ons zelf in alle ernst af: hoe wordt in onze dagen in zelfs goede plaatsen de godsdienst onderhouden, wat komt er van godsdienst in en buiten de kerken bij de grote massa terecht? God wordt door zeer velen niet of slecht gediend. Dat Hij de wereld kastijdt, is waarachtig geen wonder: „Zie, hoe bitter het is, uwen God en Heer verlaten te hebben", staat niet voor niets in de H. Schrift.

Als tweede oorzaak mag genoemd de steeds driester optredende onzedelijkheid onzer dagen.

De mensen denken er maar veel te weinig aan, dat met het straffen van Sodoma en Gomorra; de met de kinderen der mensen vermengde kinderen Gods; de morrende joden, den zondigenden David, enz., de macht van God om het mensdom te kastijden, niet opgehouden heeft. Wij moeten zeggen, dat ds. Kersten in zijn anti-papistische ontboezemingen in de Tweede Kamer ons weinig behaagt, om niet te zeggen, ons tegenstaat, maar éne uitzondering maken wij voor hem, n.l. daar, waar hij openlijk in de Kamer verklaarde: Mijnheer de voorzitter, ik heb al veel hier over de oorzaken van de economische crisis gehoord, maar de oorzaak vernam ik niet: de zonden van het mensdom. Welnu, daar ligt ook de oorzaak van deze nieuwe oorlog en wel vooral bij de onzedelijkheid dezer tijden.

Denken wij eens aan het beleven van het H. Sacrament des Huwelijks met geen of een paar kinderen, rechtstreeks tegen de wil van God en Zijne instelling in. Nemen wij de echtscheidingsstatistiek eens ter hand, de statistiek der gemengde huwelijken met al de gevolgen van dien. Denken wij eens aan de danswoede met hare gedwongen en gebroken huwelijken. Er is een rapport over het dansvraagstuk; er zijn Koninklijke besluiten over het dansen. Ruijs vaardigde deze uit, hoeveel overheidspersonen, daartoe geroepen, storen er zich aan? De Koningin wilde de Zondag niet als nationale feestdag hebben en bepaalde de Maandag daarop, maar sommige overheidspersonen, te uitvoering geroepen, wisten dat beter.........

Neen, de God van Sodoma en Gomorrha slaat deze wereld niet zonder reden! Als om éne grote zonde van David geheel een volk moest lijden, behandelt dezelfde God thans de wereld niet te hard, nu zó talloos velen de zonden van David in het oneindige vermenigvuldigen.

Oorzaak van deze oorlog is ook het verdrag van Versailles van 1919, door Mr. Aalberse eenmaal terecht een monument van dwaasheid genoemd. Volken, toen met geweld van elkaar gescheiden, moesten eenmaal elkaar terugvinden. Niet bij elkander horende volkeren, met geweld bijeen gevoegd, moesten vroeg of laat, goed- of kwaadschiks van elkaar scheiden.

In zulk maaksel ligt voor elk verstandig mens de kiem der ontbinding van den beginne. Voor de staatslieden der Geallieëerde en Geassociëerde Mogendheden was dát blijkbaar niet duidelijk! En dan de oorlogsschattingen in niet uit te spreken getallen.

Had de wereld in 1917 de diplomatieke nota van Paus Benedictus XV aangenomen, het jaar 1939 had de oorlog niet gekend.

Ook de totalitaire systemen zijn een oorzaak geworden. Wij weten dat deze zijn een reactie op te ver doorgevoerde democratie, zich uitende in socialisme en communisme, om van anarchisme te zwijgen. Zeker, ook de democratie heeft fouten begaan en vergreep zich niet zelden aan God en godsdienst;

ook onder de democratie kwamen schandalen voor. Maar het totalitaire systeem maakt van het volk een machine en door op een knop te drukken, heeft één man heel een volk in handen. Die man moet zich een godheid wanen. Hij en zijne helpers kunnen die onbeperkte en ongecontroleerde macht aanwenden ten goede en ten kwade, ten voordele en ten nadele van het volk. Niets eenvoudig houdt hen tegen dan de éne levende God, in Wien zij niet of verkeerd geloven. Die systemen voeren tot omwenteling en wederom tot reactie. Van socialisme en communisme komen nationaal-socialisme en fascisme en van nationaal-socialisme en fascisme kan men tot communisme wêerkeren. De systemen gaan van God niet uit en keren, jammer genoeg veelal tot God niet terug.

Overdreven nationalisme en daaruit voortkomend imperialisme zijn oorzaak van de oorlog. Volkeren behoren rustig naast elkaar te leven, elkaar te steunen. Er is voor de volkeren ruimte, om te leven, genoeg, als de volkeren elkaar maar willen verstaan en het ene volk het andere behoorlijk wenst te ontzien. Hoevele plechtige pauselijke uitspraken zijn daarbij niet in de wind geslagen? De vrede van Christus in het rijk van Christus had alom kunnen heersen, als daarnaar ware geluisterd, maar als de volken het beter willen weten dan Christus' plaatsbekleder op aarde, dan staat oorlog voor de deur. De volken hebben naar de hoogste geestelijke macht op aarde niet willen luisteren en de oorlog is begonnen, terwijl niemand weet voor hoelang.

Ziedaar enige oorzaken van het uitbreken van de oorlog.

oeten wij nu de handen in de schoot leggen? Neen, wij moeten door het opvolgen van Zijne Leer en Zijne geboden — door goede werken, vooral van versterving en gebed, God gunstig voor het mensdom trachten te stemmen, en Hem dringend vragen, dat de oorlog buiten onze grenzen blijft.

Spaar, Heer, Uw volk, want wij hebben gezondigd.

Middelbaar Onderwijs op Curaçao

INGEZONDEN.

Het is wel heel stil geworden omtrent dit onderwerp. Eigenlijk had ik verwacht, dat er heel wat vlammende artikelen zouden gekomen zijn van voorstanders .en......... tegenstanders, want die zijn er ook. Maar, behalve een paar inzendingen in de Amigoe niets. Voorzover ik het begrepen heb, waren dit inzenders. Verder moet er nog iets gestaan hebben in „Curaçao", maar ik lees dat blad niet, dus daar kan ik niets van zeggen. Mogelijk wordt er in stilte voortgewerkt: mogelijk zelfs van verschillende zijden, maar daar blijkt niets van naar buiten. Gesproken wordt er nog wel, maar ook van officiële vergaderingen hoort men niets. Toch lijkt de al of niet oprichting van een inrichting voor middelbaar onderwijs op Curaçao van zeer groot belang. Er is iets voor te zeggen, maar ook de tegenstanders hebben voor een groot deel gelijk. In ieder geval lijkt mij het tijdstip niet erg gelukkig gekozen. Als men even hoort, wat er nodig is voor defensie, dan kan men er in komen, dat er wel niets over zal blijven voor zo'n dure instelling als een H.B.S. noodzakelijk moet zijn. Het schijnt wel uitgesloten, dat het een inrichting zou moeten worden bovenop de Mulo. Ik heb me laten wijs maken, dat voor zo iets nooit het Jus verkregen zou worden Het zal dus een volledige H.B.S. moeten worden of niets.

Iemand heeft me voor gerekend, dat de vaste lasten van zo'n school, dus salarissen, verlof- overtochtskosten, enz., ongeveer een ton zouden belopen.

Dan zal er een gebouw moeten zijn: want de man, die meende, dat een van de bestaande gebouwen zou kunnen dienen, zal zich wel erg eenzaam voelen in zijn opinie. In ieder geval is het zeker, dat het een dure geschiedenis zou worden, want richt men de school op, doet het dan goed. Ik kom nu niet terug op de „richting" en de co-educatie, daar is het laatste woord nog niet over gezegd, en ik veronderstel, dat die moeilijkheid zo maar niet met een handomdraai weg te redeneren is, maar ik wijs er even op, wat een van de inzenders in Amigoe aan het slot van zijn stukje schreef:

Er is nog zoveel te doen op het gebied van het L.O. en het Mulo. Ik behoor niet tot de ingewijden, maar ook voor een buitentaander is het duidelijk, dat er nog heel wat geld nodig zal zijn, voordat dit in orde is. Daar het hier een volksbelang geldt, moet men wel een doorgewinterde Hollander zijn, die niets voor het Curaçaose volk voelt, om met 'n hautain gebaar te verklaren, dat een inrichting voor middelbaar onderwijs harder nodig zou zijn, dan goed lager en mulo-onderwijs. Het laatste kan nog altijd vervangen worden door uitzending naar Nederland, terwijl de grote massa het moet hebben van het L.O. en Mulo-onderwijs.

Dat plan om het verkrijgen van een studiebeurs naar Nederland gemakkelijker te maken, lijkt me helemaal niet gek. Voor mij en voor zeer velen met mij staat het vast, dat een opleiding in Nederland en een korter of langer verblijf in het moederland voor het kind verre te verkiezen is boven voortgezette opleiding hier. Denken we maar eens aan factoren van klimaat en omgevng, aan de te grote afleiding, waaraan studerende jongelui hier bloot staan en nog zovele dingen meer, die al uittentreure herhaald zijn. Persoonlijk blijf ik nog voorstander van opleiding en vooral opvoeding in Nederland. Laten de ouders een offertje brengen voor het welzijn van hun kinderen, ze zullen het zich niet te beklagen hebben. In ieder geval zou het te betreuren zijn, als het beurzenstelsel door de oprichting van de H.B.S. kwam te vervallen; in dat geval liever geen H.B.S. hier.

Ziezo, ik ben me wel bewust, niet veel nieuwe gezichtspunten geopend te hebben, doel van dit krabbeltje is geen ander dan meerderen op te wekken, hun licht over de zaak te laten schijnen. Het is toch ten slotte ook weer geen belang van een paar mensen, of de school er komt of niet. Het is niet voldoende, dat een dertiental mensen onder elkaar hun gedachten daarover laten gaan en „lijsten" zeggen niet veel.

Dominicaanse Missiearbeid in Midden- en Zuid Amerika

KORT HISTORISCH OVERZICHT.

Toen Christoffel Columbus in 1492 Amerika ontdekte, hadden de Spanjaarden daarmee een aanzienlijk missieveld gevonden. Een Dominikaan, Diego van Deza, had het plan van den groten reiziger ingang doen vinden bij het Hof van Ferdinand en Isabella, de Reyes Católicos van Castillië.

In 1510 (volgens De Jong, Kerk. Gesch. II 431 in 1511) treffen we de Dominikanen op S. Domingo, waar sinds 1511 reeds een hierarchische organisatie gevestigd is. In de eerste jaren na de ontdekking hadden er de Franciskanen gewerkt. Haiti had in 1511 al twee bisschoppen. De Dominikanen drongen spoedig door tot Porto-Rico en Cuba, waarvan een der eerste bisschoppen een Belgisch Dominikaan was: Jan Dewitte, voordien leraar van Keizer Karels zonen.

Vanuit Cuba kwamen de Dominikanen later op het vaste land, n.l. Venezuela, Panama en Mexico. Vanaf hun komst kwamen de Dominikanen op voor de rechten van de inboorlingen, wat hen echter in conflict bracht met de kolonisten.

Op de kust van Venezuela werd het werk van de Dominikanen herhaaldelijk door het optreden van de kolonisten ten gronde gericht. Beter ging het aan de Noord-Westkust van het continent, waar in 1519 het bisdom Panama ontstond en in 1534 Cartagena. Overal richtten de Dominikanen kloosters en scholen op. In Columbië werkten later naast de Dominikanen ook andere Orden (Mercedariërs, Carmelieten, Augustijnen en nog later Jesuiten).

In Perú (veroverd door Pizarro 1527) werd met heldenmoed gewerkt door Dominikanen, Franciskanen, Mercedariërs en Augustijnen aan de bekering van de Inca's.

Sedert 1526 werkten de Dominikanen — wederom voorafgegaan door de Franciskanen — in Mexico, waar zij zeer systematisch missioneerden. Later kwamen hier ook de Augustijnen. (De Jong, Kerk. Gesch. II 431, 432).

Te Rome besloot een Kapittel van de Dominikanerorde reeds in 1530 een aparte „Provincie" te stichten in West-Indië, genoemd Santa Cruz, met als middelpunt San Domingo. Clemens VII kon in 1532 de afzonderlijke Provincie St. Jacob van Mexico oprichten en in 1540 stichtte Aug. Recuperati (destijds generale overste van de Dom. Orde) met toelating van Paulus III de peruviaanse Provincie. Santa Cruz had een universiteit te Cuba en Perú te Lima.

Deze laatste Provincie heeft een zeer hoge bloei gekend. Getuigen daarvan zijn de H. Rosa van Lima (1617), de Z. Martinus de Porres (1639), de Z. Johannes Massias (1656), Vincent de Valverdo, bisschop van Cuzco, en zijn metgezellen die gemarteld werden op het eiland Puna (1543), aartsbisschop van Lima, Dominicus a S. Thoma, die de bewoners van de Cordilleras evangeliseerde en een kleine Quichuaspraakkunst schreef (1560), Garcia van Toledo die biechtvader was geweest van de H. Theresia van Avila (1625).

Een zeer groot Dominikanermissionaris uit die tijd was wel Ludovicus Bertrandus, afkomstig van Valencia (Spanje), die in zeven jaar tijd (van 1562 — 1569) naar men beweert 150.000 indianen in Midden- en Zuid-Amerika bekeerde. Ontmoedigd door de gierigheid en de wreedheid van de Spaanse avonturiers, verliet hij de Missie en stierf in Spanje.

Een echte eerste-rangsmissionaris van die tijd was de Dominikaan Bartholomeus de las Casas. Hij werd geboren te Sevilla (1474) uit een familie, die zich sinds de dertiende eeuw van Frankrijk in Spanje gevestigd had. Hij werd seculier priester, vervolgens Dominikaan (1523) en bisschop van Chiapa in Mexico (1544). Hij was een man van grote kennis en activiteit, missionaris en schrijver van drie foliodelen over theologie en geschiedenis. Vooral is hij beroemd geworden om zijn buitengewone toewijding aan de geestelijke en tijdelijke belangen van de Indianen.

Zeven maal heeft hij de oceaan overgestoken om te Madrid te pleiten voor de zaak van zijn beschermelingen. In 1547 verkreeg hij pas, dat ze als vrije mensen zouden gerespecteerd worden. Hij waakte persoonlijk over de uitvoering van dit koninklijk besluit en verbood aan zijn priesters de kolonisten, die het zonden overtreden, te absolveren.

Reeds vroeger waren er door Dominikanen pogingen aangewend om de Indianen menswaardig te doen behandelen. Pedro de Córdoba en pater Antonio waren naar het Hof te Madrid afgevaardigd om de zaak der Caraiben te bepleiten. Het kostte de Dominikanen veel moeite om aan het Hof gehoor te vinden en het zó ver te brengen, dat er een „junta", commissie, van ministers en theologen werd benoemd om hun klachten te onderzoeken.

Na een groot aantal zittingen en onderhandelingen, werd de 27 Dec. 1512 erkend, dat de „Indianos" vrije lieden waren, doch de encomiendas, een soort van gedwongen voogdijschap van de blanke kolonisten over de Indianen, bleef gehandhaafd. (Vrijman, Slavenhalers en Slavenhandel, blz. 21).

Met dit al bleven ze praktisch toch slaaf. In 1516 verbood kardinaal Ximenes de Cisneros de invoer van negers in Amerika. Hij vond dat er al meer dan genoeg waren en nóg meer slechts het gevaar voor opstanden vergroten. Ook vaardigde hij gunstige bepalingen uit voor de Indianen. Maar dit alles hielp bijna niets, daar men van den jongen Karel V weer uitgebreide toestemming wist te verkrijgen. Sommige theologen trachtten zelfs de slavernij te verdedigen als een rechtmatige straf voor afgodendienst en andere tegennatuurlijke zonden, maar Paus Paulus III verbood in een bulle van 2 Juni 1537 absoluut de slavernij, niet enkel van negers, maar ook van ieder ander mens, van welk ras of godsdienst ook. Meerdere Pausen bekrachtigden deze bepaling en verbonden strenge straffen aan de overtreding ervan, maar de uitwerking bleef gering. De Kerk heeft gedurende de drie eeuwen dat de slavernij bloeide, niet veel meer kunnen bereiken, dan hun lot enigszins verzachten en te werken aan de zaligheid van hun zielen.

Wat er waar zou zijn van las Casas invloed op de slavenhandel, vinden we duidelijk uiteengezet in het reeds aangehaalde boekje van Vrijman (blz. 24):

„Uit het bovenstaande blijkt duidelijk (het hoofdstuk gaat over de ontwikkeling van de negerhandel), hoe volkomen ongegrond de bewering is, als zou Bartolomeo de las Casas, later bisschop van Chiapa, de negerhandel hebben ingevoerd. Die was er reeds lang, zowel in Spanje als in de Nieuwe Wereld, voordat de las Casas iets te zeggen kreeg. Hij heeft de ten ondergang gedoemde Caraiben willen bijstaan door te wijzen op de diensten, die de veel sterkere negers konden verrichten. In later jaren heeft hij dan ook verklaard, dat hij oorspronkelijk niets afwist van de onwettige wijze, waarop de negers in slavernij raakten, daar in dat geval hij er nooit toe overgegaan zou zijn, de wereld in die vorm zijn raad te geven, want hetgeen voor

Indianen gold, was evenéens van toepassing op de negers. In zijn eerste Memorie geeft hij slechts aan, dat het aanbeveling zou verdienen, de reeds in Amerika aanwezige negers te mengen onder de Indianen, ten einde laatst genoemden beter te doen werken."

Was Las Casas de praktische verdediger van de indiaanse rechten, Vittoria was de theoreticus van de beweging; hij was de grote leraar van de rechtvaardigheid in de kolonisering en zijn boek „De Indis" zou thans nog met veel vrucht door onze moderne kolonisatoren kunnen gelezen worden. De meest heldhaftige tegenstand was echter niet in staat de koloniale vernielingswoede te doen staken en zelfs Las Casas was verplicht voor de opstekende storm naar Madrid terug te keren, wat niet belet, dat in de volgende jaren Zuid Amerika bloeiende christengemeenten en dominikaanse provincies zal bezitten.

Het verval van de Kerk en het Protestantisme zouden ook het missiewerk belemmeren, ofschoon het nooit geheel onderbroken werd, daar het vooral uitging van Spanje en Portugal, waar het verval niet zo groot was en het Protestantisme het werkelijk leven niet verstoorde. Sedert 1600 komen de Jesuiten in West Indië missioneren, maar nu bestaat het werk niet meer hoofdzakelijk in de bekering van Indianen, maar veel meer van de ingevoerde Negers. Na 1625 komen veel Franse missionarissen naar de Antillen, die omtrent die tijd sterk onder franse invloed komen. Onder hen werd het meest beroemd père B. Labat O.P. (1693 — 1705), die een onvermoeibaar apostel en een goed schrijver was. In de Engelse, Deense en Hollandse bezittingen in West Indië kon door katholieke missionarissen weinig meer worden gedaan. Alle werk werd hun eenvoudig onmogelijk gemaakt door verbodsbepalingen. In de loop van de 18de eeuw was in Europa de geloofs- en missieijver verslapt, de macht van Spanje en Portugal, ook in de koloniën steeds meer gedaald, het godsdienstig leven in de Missiën raakte in verval. Zo scheen in het begin van de negentiende eeuw het werk van drie eeuwen ten ondergang gedoemd. In Zuid-Amerika verlamden voortdurende revoluties elke bekeringsactie.

De Dominikanerorde zelf maakte een zware crisis door. In 1790 werden in Frankrijk alle kloosterorden afgeschaft. De Dominikanen trokken in ballingschap of werden gevangen genomen; velen stierven onder de vervolging.

In Oostenrijk en in alle staten van het keizerrijk ging het niet beter onder de regering der verlichte despoten: sedert 1765 verlaagde het Josephisme alle kloosterleven. Pedro IV van Portugal schafte in 1834 alle kloosterorden af en de Cortès in Spanje volgden dat voorbeeld in 1838. Ook in Midden- en Zuid Amerika was het getal Dominikanen sterk afgenomen. Maar hulp zou komen opdagen.

In 1840 verscheen pater Henri Lacordaire in Frankrijk en zette met kracht een totale vernieuwing der Dominikanerorde in. Overal werden nieuwe noviciaten opgericht, de actie sloeg naar het buitenland over. In 1910 telde men weer 4.500 Dominikanen, welk getal in 1930 reeds boven de 6.000 is gestegen, waaronder 3 kardinalen, 25 aartsbisschoppen en bisschoppen. Verder 5.000 Dominikaanse slotzusters van de tweede Orde en ruim 25.000 Dominikanessen van de Derde Orde.

Langzaam maar zeker herbegon de Dominikaanse activiteit in Zuid- en Midden Amerika. Pater Pierson vertrok in 1860 naar Argentinië en Chili. Pater Jandel zond in 1868 drie paters naar Quito in Ecuador, waar de president Garcia Moreno, hen reeds vroeger had uitgenodigd. In 1870 begonnen de Nederlandse Dominikanen met de Missie van Curaçao en in 1904 met die van Porto Rico. In 1898 keerden de Spaanse Dominikanen op Cuba terug, dat zij in 1834 ten gevolge van een revolutie hadden moeten verlaten. Ierland zond Dominikanen naar Grenada en Trinidad. De Zuid-Amerikaanse provincies herleefden.

Ecuador, Chili en Argentinië verschenen weer op het Generaal Kapittel in 1885 te Rome, waarheen zij honderd jaar lang geen afgevaardigden meer hadden kunnen zenden. In 1901 verschenen Perú op het Kapittel te Gent; in 1901 Columbië op het Kapittel te Rome.

M. D. Latour O.P.

GRIJZE HAREN.

Om ze te verven, bereid in Uw eigen huis deze gemakkelijke en goedkope verf:

¼ liter water, een lepel glycerine en een doosje Compuesto de Barbo. Als U verlangt kunt U drie lepels Bay Rum of Eau de Cologne bijvoegen.

Gebruik deze verf volgens de instructies in het doosje Compuesto de Barbo.

Al deze bestanddelen zijn zeer goedkoop in welke apotheek dan ook.

Voor grijze haren, Barbo.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

EEN NIEUW WAPEN?

„Otto 20".

In zijn op 16 September j.l. in de Artushof te Danzig gehouden rede, heeft Adolf Hitler gezegd:

„Men doet goed ook hier een vergissing te begaan! Er zou zeer spoedig een ogenblik kunnen komen, dat wij een wapen zullen hanteren, waarmede wij niet kunnen worden aangevallen. Het is maar te hopen, dat men dan niet plotseling begint aan de onmogelijkheid" tegen vrouwen en kinderen oorlog te voeren".

Men heeft zich afgevraagd wat de Leider met deze bedreiging bedoeld kon hebben.

Uit de woorden zelf blijft, 1o. dat hij het oog had op een nieuw, nog niet gebruikt wapen, 2o. dat dit wapen ook vrouwen en kinderen zou treffen, en 3o. dat men het onmenselijk zou noemen.

Het laatste bericht hierover was, dat Hitler doelde op een nieuw soort gasbommen, met nog onbekende inhoud, waardoor het den vijand onmogelijk zal zijn, hetzelfde wapen tegen het Duitse volk te richten.

In dit verband frappeerde ons, wat André Suarès, in zijn pas verschenen, uiterst felle, boek „Vues sus l'Europe" (Paris, Grasset, 1939) schreef op blz. 182.

Daar herinnert hij aan een boek, dat von Ribbentrop voor hij minister werd, schreef. Het droeg tot titel „Gatastrophe 1940".

In dit boek kondigde von Ribbentrop de Duitse overwinning aan, behaald door een nieuw, wonderlijk, chemisch product, dat hij noemt „Otto 20".

Daarover schrijft hij: „Na Polen verwijderd, Tsjecho Slowakije vernietigd te hebben, keert Duitsland zich tegen het Westen, tegen den onverzoenlijken erfvijand „Frankrijk". Plotseling zullen vliegtuigen over Frankrijk een chemische regen doen neerdalen, die de bevolking voor dood neerwerpt. Duitsland zal dan aan Frankrijk doen weten, dat het de beschikking heeft over een tegengif, dat echter slechts een goede uitwerking heeft gedurende 48 uren. Frankrijk zal daen capituleren en zich onderwerpen aan alle door Duitsland gestelde voorwaarden".

Aldus André Suaréz, blz. 182.

Het boek van von Ribbentrop over de catastrophe van 1940 is niet in ons bezit, aldus de Maasbode. Wij kunnen dus niet controleren, of hetgeen de Franse schrijver eruit citeert en mededeelt de inhoud juist weergeeft.

Evenmin kunnen wij nagaan of het chemisch product „Otto 20" alleen een uitvinding is van een schrijver met fantasie of van een werkelijke deskundige.

Nog minder weten wij, of Rijkskanselier Hitler in zijn Danziger rede het oog had op dit „Otto 20" of op een andere satanische uitvinding.

Slechts één ding weten wij met grote zekerheid, dat het bezigen van dit of een soortgelijk middel zou uitlopen op de ondergang van........... Duitsland.

En daarom geloven wij niet, ook al bestaat het, aan het gebruik ervan, zelfs al denken wij aan het oude spreekwoord, dat een kat, in het nauw gebracht, rare sprongen maakt.

EEN GELEERDE REDT MILLIOENEN LEVENS.

Eeuwenlang had de mens tevergeefs gestreden tegen malaria. Het menselijke vernuft had duizenderlei bestrijdingsmethoden uitgedacht om de gevreesde ziekte van deez aard te bannen, maar nog op het einde der vorige eeuw was het een raadsel op welke wijze de malariabesmetting plaats greep. Tot op de dag, dat Ronald Ross, een militaire arts van het Brits-Indische leger, na een volhardend onderzoek op 20 Augustus, 1897, de malariaparasieten ontdekte in de maag van een muskiet.

In een brief schreef de gelukkige geleerde, dat hij volkomen uitgeput was van het ingespannen werk en bijna blind van het microscoperen en in zijn vreugde over de gedane ontdekking voegt hij hieraan toe: „Zulke ogenblikken beleven in één generatie hoogstens een of twee mensen. De vreugde over zulk een ontdekking is veel groter dan de triomfen van den redenaar, den staatsman of den veroveraar. Het bereikte doel bestaat immers niet in een verworven voordeel, maar in een weldaad voor de mensheid en bovendien niet alleen voor het huidige ogenblik, maar voor de ganse toekomst."

De malariabestrijders hoefden voortaan niet meer in den blinde te werken en de ontdekking van de 20ste Augustus, 1897, is inderdaad gebleken een der grootste weldaden voor de mensheid te zijn. Geleid door de ontdekking van Sir Ronald Ross en gewapend met het natuurmiddel kinine werd de strijd tegen den nu ontmaskerden vijand moedig voortgezet.

Aangezien malaria niet tot een bepaald gebied beperkt is, en een wereldprobleem is, heeft de Volkenbond een Commissie ingesteld om dit vraagstuk te bestuderen. Op grond van ervaring en onderzoek heeft deze Malaria Commissie in de laatste jaren de korte kininekuur aanbevolen. Zij beveelt namelijk aan tijdens het malaria-seizoen ter voorkoming van malaria dagelijks 400 milligram kinine in te nemen en ter behandeling van malaria een dosis van 1 gram tot 1,3 gram kinine per dag gedurende 5 tot 7 dagen. Op bladzijde 125 van haar verslag (Engelse editie), verschenen in 1938, merkt deze Malaria Commissie terecht op, dat onder de antimalariamiddelen, kinine nog steeds de eerste plaats inneemt op grond van haar betrouwbare werking en bijna volkomen afwezigheid van giftigheid, benevens de zeer verbreide kennis van haar gebruik en dosering.

De nagedachtenis van den Engelsen geleerde verdient, zowel in de huidige als in de komende generaties, in hoge eer gehouden te worden, want door zijn merkwaardige ontdekking op die Augustus-dag van het jaar 1897 heeft hij millioenen mensenlevens gered.

M. Ned. No. 238.

Bonairiaanse Krabbels

DROOGTE.

Het regent op Bonaire. Eindelijk! Het heeft nu negen maanden niet geregend. Regenbakken zijn leeg. Slechts weinig putten hebben weerstand aan deze droogte kunnen bieden — de overigen zijn nagenoeg uitgedroogd of verzout. Op de paar goede putten is een rush ontstaan.

Gedurende de gehele dag is het een va et vient van Bonairianen, met of zonder ezel, doch allen voorzien van emmers, blikken of tonnetjes om het kostbare vocht te halen. Uren moeten deze mensen soms in de weer zijn om één heen- en terugreis naar de put te maken. Bonaire heeft veel te weinig putten. En toch wordt er, menen wij, per jaar ƒ 5000.— beschikbaar gesteld om putten te graven, deze te onderhouden en om dammen te maken. Wat wordt er met dat geld gedaan? Dit jaar is, voor het eerst sinds jaren één „tanki" gemaakt en kort voor Zijne Exc. de Gouverneur op Bonaire kwam werd een put, die wel heel erg verwaarloosd was, schoon gemaakt. Maar dat kan toch geen ƒ 5000.— gekost hebben. Het is dringend nodig dat aan het watervraagstuk meer aandacht wordt besteed. Sinds 1934 is er aan de putten niets bijzonders geschied.

In dat jaar werden twee putten, t.w. „Wanapa" en „Pos di Amor" voorzien van een molen en een betonnen tank, met kranen en drinkbakken en sinds die tijd kunnen mensen en dier bij die putten water krijgen, zonder dat het nodig is onzindelijke emmertjes en blikjes aan een vies touwtje in het water te laten zakken. Het plan was om ook „Dos Pos" bij Rincon van zo'n installatie te voorzien en indien wij ons niet vergissen, is in 1934 hiervoor een molen gekocht, die nu ergens bij het Gouvernement ligt te vergaan. Vijf jaren zijn verstreken en aan geen put is verder zulk een mooie verbetering aangebracht. Wellicht heeft een deskundige geadviseerd, dat „bij ons in Abessynië" dergelijke putten evenmin modern worden gemaakt.

„Dos Pos" is de beste put van Bonaire en wel één van de meest gebruikte. Waarom wordt er aan die put niets verbeterd? Met zeer weinig kosten kan daar een molen naast de put worden gezet en een tank voorzien van kranen en drinkbakken en dan kan de put dicht. Verontreiniging is dan uitgesloten. Het zou een weldaad zijn voor de bewoners van Rincon en de omstreken.

Nog een andere put schreeuwt om verbetering n.l. de „Pos di Rincon." Deze put ligt tegen een heuvel ongeveer 50 m. boven het dorpje Rincon. Jaren geleden heeft Pater Euwens een pijpleiding gelegd naar de voet van de heuvel. Alles is thans verroest en onbruikbaar en de put is vuil. Maar wat een zegen voor de bevolking van Rincon zou het zijn om daarboven bij die put een overlooptank te maken en van die tank een pijpleiding naar de politiewacht te leggen, waar de bevolking onder toezicht het water uit een kraan zou kunnen aftappen.

Behalve deze verbeteringen is het dringend nodig dat meer putten worden gemaakt. Het moet niet nodig zijn dat het volk vele uren verliest met waterhalen. Zeker, het zal gebeuren, dat men op zoutwater stuit, doch dat risico moet dan maar genomen worden. Een toestand als er thans nog op Bonaire is, behoort niet in deze tijd thuis. Laat het Gouvernement met een gerust geweten een paar duizend gulden uitgeven voor het maken van putten. Het geld is dan beter besteed dan aan het telkens opnieuw schilderen van een paar Gouvernementshuizen in allerlei kleuren van de regenboog.

ZIEKENVERVOER.

Het doet een mens goed telkens in de krant te lezen hoe modern Bonaire en zijn bewoners zijn. Dan weer is het dat het Gouvernement een arme patiënt naar Curaçao laat vervoeren om daar door een kundige operatie gered te worden en dan is het dat er iemand naar Bonaire wordt vervoerd om al daar op zijn geliefde grond de laatste adem uit te blazen. En al dat vervoer geschiedt dan per vliegmachine, het neusje van het moderne vervoer.

Zo ook een paar weken geleden. Toen kwam een zieke per vliegmachine op Bonaire aan. Heerlijk was de tocht geweest, als op vleugelen gedragen. Niet het minste schokje was gevoeld, dank zij de kundige K.L.M. piloot. Maar dan!!! dan komt men op Bonaire aan en dan wordt de klok teruggezet. Daar op ons kleine Abessynië, daar stond en daar staat de tijd stil. Daar geen modern vervoer. Dat is niet nodig voor die nikkers, zei de „deskundige". Bij ons in China en bij ons op de Noordpool...........

Enfin, om kort te gaan, er was geen ambulance, er was zelfs geen draagbaar. Wel waren er trucks en busjes. Hoe de man nog levend in het hospitaal aangekomen is over de schone hobbelige wegen van Bonaire, is onbegrijpelijk, maar dat het een schande was voor het Gouvernement, is zeker. Een ambulance kost ƒ 4000.—. Hoeveel kosten die kanonnen die op Curaçao zijn aangekomen?

DE WEG.

Wij voorspelden vijf maanden geleden, dat het Gouvernement wel raad zou weten met onze betonweg. Stel je voor, een betonweg op Bonaire. Waarvoor is dat nu nodig. Het is nu eind October en de regentijd heeft ingezet. Dus geen weg in 1939. Ook geen weg in 1940, want op die begroting staat ie niet. Weg is de weg. En de centen? O, die worden dankbaar door de fiscus terugontvangen en desnoods in het pensioenfonds gestopt. En wij gaan maar door stof te slikken en t.b.c. patiënten te kweken. Onze dank is groot!

BRAND!

Er is brand geweest in Willemstad en de brandweer was niet in staat iets te presteren. Nu zullen er, volgens de zegsman van de „Beurs", misschien zes of meer kleine spuiten worden bijgekocht. Dat lijkt erg veel op het sprookje van het verdronken kalf en de put.

Op Bonaire hebben we ook een brandweer uit de tijd van Jan van der Heyden. Wij gaven reeds eens een verslag van een brandweeroefening op ons eiland onder leiding van den brigadier. Dat was toen goed werk, want daarmede heeft hij nogeens duidelijk laten zien, dat die brandweer van ons alles kan doen, behalve blussen. Behalve deze brandwagen hebben we nog een grote voorraad lege petroleumblikken, die klaarstaan om met water gevuld te worden, wanneer er brand uitbreekt. In zo'n geval zal het succes ongetwijfeld daverend zijn.

Nu, Heren van Curaçao. Wacht nu eens niet af tot er ook hier een zestal gebouwen in de as wordt gelegd. Maar koop voor ons niet zes spuiten, doch één klein spuitje. Maar een spuitje dat spuiten kan, niet een afgedankt spuitje van Curaçao. Doet U het? Dank u!

KANONNEN.

De grote afweerkanonnen op ons Bonairiaanse fort worden geducht gepoetst. De vijand is in aantocht. Wat worden die dingen vertroeteld. Als ze nu maar kunnen schieten. Ons werd verteld, dat bij de laatste oefening een van die instrumenten achteruit schoot in plaats van vooruit. Het zijn nog voorladers moet u weten.

Met dat al wordt Bonaire weer lelijk vergeten. Geen burgerwacht, geen kanonnen, geen verduistering van het heelal. Het is treurig. Wij blijven aan de vijand overgeleverd.

Het beste bewijs hoe weinig het kleine rustige Bonaire met zijn kalme inwoners in tel is op Curaçao, is de kennisgeving van de oprichting van de Curaçaose Postzegelvereniging. Leden kunnen worden bewoners van Curaçao, Aruba en de Bovenwindse eilanden. Bonaire wordt niet genoemd. Bonaire, waar ligt dat ook al weer?

QUOS EGO.

EMMASTAD.

SOCIETEIT „ASIENTO".

Uitslag Bestuursverkiezing.

Hiermede wordt bekend gemaakt, dat de uitslag van de verkiezing voor een lid in het bestuur van de Societeit „Asiento" het volgende resultaat heeft gehad:

Hr. G. M. v. Doornen	49 stemmen
Hr. P. Grunstra	27 stemmen
Blanco	1 stem

De heer van Doornen is door deze uitslag door de Directie van de N.V. C.P.I.M./C.S.M. als bestuurslid benoemd verklaard.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Tennis.

Woensdag, 1 November '39, 4.30 n.m.
Baan I Rosenthal — Janknegt
Donderdag, 2 November 4.30 n.m.
Baan I Mevr. Eerligh — Mevr. v. Berkum
Zaterdag, 4 November, 4.30 n.m.
Baan III v. Wezel — Faay

CURACAO.

GODSDIENSTOEFENING VOOR R.K. MILITAIREN.

A.s. Zaterdag 4 November om 7 uur precies in de Kapel van het Sint Martinus Gesticht op het Brionplein: maandelijksche H. Mis en Algemene H. Communie voor alle R.K. Militairen en Oud-Militairen.

Allen die niet door actieve dienst verhinderd zijn, worden dringend verzocht daarbij tegenwoordig te zijn.

DE GOUVERNEMENTS-MIDDELEN.

Over de maand September brachten deze aan belastingen op ƒ 476.984 tegen 112.568 in September 1938, terwijl de raming was ƒ 682.242.

In de eerste 9 maanden brachten de belastingen op ƒ 6.660.775 tegen ƒ 5. 430.819 in dezelfde periode van 1938.

In totaal brachten de eerste 9 maanden op ƒ 9.523.001. tegen ƒ 8.075.000 in 1938, terwijl de raming is ƒ 8.867.070.

NIEUWS UIT FALCON.

Men heeft besloten 57.000 bolivar uit te trekken voor de scholen van de provincie Falcon. Dit bedrag is bedoeld voor scholenbouw tot Dec. van dit jaar. Men wil er de scholenbouw flink aanpakken en vooral ook de mensen op het platteland, nu in staat gaan stellen om hun kinderen naar school te sturen. Ook werden er door de president van die provincie belangrijke schenkingen gedaan voor een volksbibliotheek in Coro. De geschonken boekwerken zijn vooral nationale werken om de liefde voor het vaderland aan te wakkeren.

DE MUZIKAAL-LITTERAIRE AVOND IN DE GEZELLIGHEID.

De muzikale en litteraire avond, gegeven door de societeit „De Gezelligheid", was wat het aantal der bezoekers betreft, een groot succes.

De twee zaaltjes waren geheel gevuld met vele belangstellenden en er heerste een prettige en opgewekte sfeer.

Dr. M. F. da Costa Gomez prees in zijn inleidingswoord de tentoonstelling en wees op de belangrijkheid, om het goede uit de oude Curaçaose historie weder naar voren te brengen en dat te verenigen met het beste van onze moderne tijd.

Hierna nam het muzikale gedeelte een aanvang, afgewisseld door het litteraire. Het was werkelijk opbouwend en goed verzorgd en getuigde van een grote toewijding aan de kunst. Hier past een oprecht woord van dank te schrijven voor de vele moeite, welke de medewerkers zich hebben moeten getroosten om de geboden schoonheid op zulk een wijze te vertolken.

het eigen werk, wat werd voorgedragen, wijst op een grote innerlijke beschaving.

Het is echter heel jammer, dat een groot gedeelte van het programma storend werd beinvloed door geluiden van de straat en ook, vooral na de pauze, door luidruchtigheid der aanwezigen zelf.

Daarbij waren enkele voordrachten haast niet te verstaan.

Wil men werkelijk ten volle genieten van hoogstaand werk, dan moet de geest zich volkomen kunnen concentreren, wat helaas, gisteren avond niet geheel mogelijk was.

Wij zijn er echter van overtuigd, dat bij een volgende gelegenheid dit alles zal worden vermeden, waardoor vanzelf meer zal kunnen worden genoten.

De voorzitter W. A. M. Lampe dankte in zijn slotwoord alle organisatoren en alle medewerkers.

Wij hopen, dat deze avond een begin moge zijn ter verheffing van het culturele peil op Curaçao; maar dat men tevens heeft opgemerkt, welke wegen zullen moeten worden ingeslagen.

De Societeit „de Gezelligheid" heeft een belangrijke daad gesteld.

[illegible] wordt niet zelden gestraft door buitensporigheden van het vlees. Men acht zich zelf een „Oppermens" en men komt er toe zich te verlagen tot verre beneden de mens.

Vaak is de misdaad de voorlopige punt achter een leven van lichtzinnigheid, losbandigheid, een roekeloos spelen met de hoge waarden van het leven.

FINALE OM DE WILHELMINA BEKER.

S.U.B.T. — JONG HOLLAND.
3 — 0

Een faire, maar geen mooie wedstrijd.

Een bijna windstille middag met een zacht zonnetje, een stofvrij speelterrein, honderden toeschouwers en Scherpenheuvel die zijn vrolijke klanken over het veld laat schetteren, allemaal factoren die een goede wedstrijd beloven. Bij de kleedkamers zo nu en dan een geel-blauwe of rood-wit-blauwe trui te zien.........

Daar stellen de twee elftallen zich op het middenveld op en wordt Z. Exc. Gouverneur Wouters door den heer Nieuwenhoff, voorzitter van de C.V.B. door een haag van spelers binnengeleid.

Als Scherpenheuvel het Wilhelmus heeft gespeeld, stellen de elftallen zich op en brengt Bosch, na de nodige „cheers" de bal aan het rollen. S.U.B.T. zet meteen een goede aanval op, maar het verre schot van Hernandez vliegt naast. De geel-blauwen blijven de eerste minuten in de aanval.

Het is duidelijk dat de zenuwen de spelers nog de baas zijn, en wordt er dikwijls maar in het wilde weggetrapt; de bekende hoge „vuurpijlen" zijn schering en inslag!

Nu komt Jong Holland los en zit dikwijls gevaarlijk dicht voor het S.U.B.T. doel. De achterhoede van de kampioenen heeft het hard te verantwoorden. Antoine Maduro wordt zo in het nauw gedreven dat hij niet beter weet te doen dan een hoekschop aan Jong Holland cadeau te geven. De rood-wit-bauwe aanval, onder aanvoering van Pardo, blijft gevaarlijk.

Dan gebeurt het! Bij een snelle, mooie aanval van S.U.B.T. plaatst Pietersz de bal goed voor het doel, Wim Leers tikt hem netjes voor de voeten van de vrijstaande Jansen, die prompt deze blunder afstraft en van drie meter afstand inkogelt.

1—0 voor S.U.B.T.

Nu zijn de kampioenen niet meer te houden! Een hard schot van dichtbij, Senior stopt al vallend, een schermutseling, de bal wordt weggewerkt. Nog altijd zwermen de geel-blauwen voor het Jong Holland doel. Daar krijgt Hernandez de bal van Bosch toegespeeld, eerst schudt hij Chacuto met een vlugge schijnbeweging van zich af en plaatst dan over het hoofd van de Jong Holland doelverdediger de bal in de touwen.

2—0.

Weer is S.U.B.T. terug en moet de rood-wit-blauwe verdediging, met Van der Gen aan het hoofd, alle zeilen bijzetten om erger te voorkomen. Van der Gen krijgt in het beruchte gebied de tal tegen de armen en snerpt het fluitje van scheidsrechter Visser, strafschop! Wel een zware straf, gelukkig daarom maar dat Bosch kans ziet de bal tegen Senior aan te kogelen, zodat deze er heel weinig moeite mee heeft.

Jong Holland komt nu in de aanval en hebben de S.U.B.T. verdedigers het hard te verantwoorden, maar nog altijd is het plaatsen van de ex-kampioenen niet op peil, zodat succes wel moet uitblijven tegen een hechte verdediging als die van de geel-blauwen!

Dan gaat de S.U.B.T. aanval er weer van door. Hernandez speelt de op Bosch terug, een hoogbal over de achterspelers heen, Chacuto en Senior lopen elkaar in de weg en het is 3—0 als Jansen voor de rest zorgt.

Nu komen er enkele Jong Holland aanvallen, waarbij het plaatsen weer veel te wensen overlaat. Met de rood-wit-blauwen in de meerderheid komt het sein voor de rust.

Na „de thee" heeft S.U.B.T. zich al gauw voor het Jong Holland doel genesteld. Veel wordt er niet gepresteerd, het schijnt wel of de kampioenen zich met de drie punten voorsprong veilig weten. Iets belangrijks gebeurt er niet, en het spel zakt zelfs zó af dat scheidsrechter Visser denkt: nee, zo gaat het niet, zlef zijn hoofd eens onder de bal zet en keurig naar Bernabela plaatst. Maar of scheidsrechter Visser al zijn best doet, het helpt allemaal niets, totdat Hernandez Jr. en Jansen er samen tussen uit trekken. Bijna lukt het ook, maar Senior pikt de bal nog net tussen hen weg, een fijn staaltje voetbal! Bosch blijft meestal te ver achter zijn voorhoede, het is net of hij vandmiddag dikwijls niet mee kan. Hij lost nu en dan wel een hard schot, maar dan van zo'n grote afstand dat dit niet erg gevaarlijk is.

Opeens een goede aanvang van Jong Holland. Heel dicht naderen de ex-kampioenen het S.U.B.T. doel, Pardo schiet maar Grovell valt languit en slaat de bal het veld weer in, Jansen kogelt van drie meter afstand hoog over. Een zeker schijnend doelpunt!

Jong Holland blijft nog in de aanval. Jansen speelt overal tegelijk en zwoegt van belang, maar zijn plaatsen laat alles te wensen over.

Weer is S.U.B.T. in de aanval en nu is het Davelaar, die van de rechtshalf plaats naar voren gekomen, bijna doelpunt.

Maar hiermee is dan ook alles verteld. We zouden U verder nog kunnen vertellen van het overbekende nachtkaarsje, dat langzaam uitbrandt, maar ja, U zult ook al lang begrepen hebben, dat er in de tweede helft al heel weinig te genieten valt.

Even nog een kleine opflikkering als Grovell naar een hoge voorzet springt en miskrijpt, ook deze kans weten de road-wit-blauwen niet te benutten. Maar dan is het ook afgelopen en is het dat hierboven al genoemde nachtkaarsje dat langzaam opbrandt.

Prijsuitreiking:

Na afloop van de wedstrijd stellen de beide elftallen zich voor de eretribune op en bedankt de heer Nieuwenhoff Z. Exc. Gouverneur Wouters voor zijn komen om de Wilhelminabeker aan de winnaar uit te reiken. Vervolgens roemt spreker het sportief spel van Jong Holland, dat niettegenstaande de grote nederlaag toch fair bleef doorspelen. Dan brengt spreker nog dank uit aan de scheidsrechter, de beide grensrechters en aan de band van Scherpenheuvel.

Hierna reikte de Gouverneur de prijzen uit: de Wilhelminabeker plus medailles aan Antoine Maduro en medailles aan Leers Jr. Hiermee behoort deze sportmiddag alweer tot het verleden en verlaat Z. Exc. Gouverneur Wouters het veld.

Nabetrachting.

Zoals we al gezegd hebben, geen mooie wedstrijd; er werd door beide partijen dikwijls maar in het wilde weggetrapt. Vooral Jong Holland beging deze fout in alle linies.

Echte „uitblinkers" hebben we, helaas, niet kunnen ontdekken, daarvoor werd er over het algemeen te veel lukraak gespeeld. Toch kunnen we wel enkele spelers noemen die het er beter afbrachten dan hun collega's.

Bij Jong Holland: Van der Gen, W. Leers (als we zijn blunder niet meetellen) en Pardo.

Bij S.U.B.T. was de verdediging uitstekend, terwijl de gebroeders Hernandez veel werk verzetten. Jansen rechtsbinnen, toonde ich weer een erg productieve speler, die 2 punten voor zijn rekening nam.

Zal Jong Holland het er beter afbrengen as het gaat om het kampioenschap 1939.

J.S.

COMITE VOOR GEMOBILISEERDEN.

De Financieele Commissie uit dit Comité roept de hulp in van de Burgerij van Curaçao tot het verkrijgen van gelden.

De Financieele Commissie wenscht het zoover te kunnen brengen, dat zij aan het Centraal Comité een vast bedrag per maand kan aanbieden, opdat dit dan zal kunnen bepalen, welke maandelijksche uitgaven zullen kunnen worden gemaakt om te voorzien in de ontwikkeling, ontspanning, enz., voor de gemobiliseerden.

Zij heeft zich daarom voorgesteld een beroep op de burgerij te doen door middel van brieven, waarbij een gedrukt antwoord wordt gevoegd, inhoudende eene verklaring hoeveel men bereid is per maand dan wel per jaar bij te dragen en zij verzoekt een ieder, namen, voornamen, bedragen, adressen en de wijze waarop men wenscht bij te dragen, daarop te willen invullen .Deze brieven zullen later worden opgehaald.

Verder brengt de Financieele Commissie ter kennis van het algemeen, dat zij onder meer het plan heeft een

WELDADIGHEIDSBAZAAR

te organiseeren, teneinde ook op deze wijze aan de noodige gelden te komen om het doel van het Comité voor gemobiliseerden te helpen verwezenlijken.

In verband daarmede verzoekt de Financieele Commissie om medewerking door bijdragen.

Giften worden gaarne in ontvangst genomen door de:

Hollandsche Bank-Unie N.V.
Maduro & Curiel's Bank.

Voorwerpen neemt gaarne in ontvangst de heer C. N. Winkel, Scharlooweg 74.

De Secretaris van voornoemde Financieele Commissie.
P. R. Küp.

C. U. R. O. M.

Van de Curaçaose Radio Vereniging hebben wij de eer te mogen ontvangen het op Donderdag 2 Nov. uit te zenden programma, waarvoor speciale aandacht wordt gevestigd op het tweede gedeelte, n.l.:

de REQUIEM MIS van VERDI.

[illegible] voor nodig is, en de buitengewone hoge eisen die aan solisten, koor en orkest worden gesteld, kan dit grootse werk in de Concertzaal niet vaak ten gehore worden gebracht.

De opname werd gemaakt door His Master's Voice in „La Scala" te Milaan, op 10 dubbelzijdige 12" platen.

Het is voor de Vereniging een genoegen dat zij dit werk nog juist bijtijds ontving om uitzending ervan op Allerzielendag mogelijk te maken, waardoor deze uitzending naar wij vertrouwen, voor onze Katholieke Luisteraars van meer waarde en diepere betekenis zal zijn.

Het programma is als volgt:

DONDERDAG, 2 November 1939.

7.30 7.33 Opening Wilhelmus.
7.33 — 8.30 Kamermuziek.
1) Ode — Alexandre Tscherepnine
2) Tonadilla o Blas de Laserna (1751—1816)
Caspar Cassado — Cello.
3) Etude — Opus 10 No. 8 Chopin
Aan de vleugel: Carlo Zecchi.
4) Suite voor Kamermuziek
G. Ph. Telemann.
a) Bergerie
b) Allegresse
Colegium Musicum te

Wiesbaden.
5) Serenade Espagnole — Glazounow.
6) Jota — Manuel de Falla.
Fritz Kreisler — viool.
7) Sonate in C-Dur. — Domenico Scarlatti.
Aan de vleugel Franz Rupp.
8) Trio in E-mol voor fluit, hobo, fagot en cembalo.
G. Ph. Telemann.
a) Affetuoso
b) Alegro
c) Dolce
d) Vivace
Collegium Musicum te Wiesbaden.
9) Piano-trio in C-mineur, Op. 101 — Brahms
a) Allegro Energico
b) Presto non assai
c) Andante grazioso: quasi animato
d) Allegro molto.
Het Budapest-Trio.
8.30 NIEUWSBERICHTEN
8.30 — 10.— Requiem Mis. Verdi
a) Requiem en Kyrië
b) Dies Irae.
c) Offertorio.
d) Sanctus.
e) Agnus Dei.
f) Lux Aeterna.
g) Libera Me.
Maria Fanelli — Sopraan; Irene Minghini Cattaneo. — (Mezzo-Sopraan); Franco Lo Giudice Tenor); Ezio Pinza (Bas),
Koor en orkest van La Scala te Milaan
Dirigent: Carlo Sabajno.
Koorleider: Victore Veneziani.
10.— SLUITING, Wilhelmus.

Hiermede vervalt het in de Radiobode opgenomen programma van die datum.

SCHRIFTELIJKE OPLEIDING TOT VERKEERSVLIEGER.

Overgangscursus voor Militaire Vliegers.

In vorige jaren organiseerde de K.L.M. in Holland een cursus om militaire vliegers in de gelegenheid te stellen zich te bekwamen voor het Bewijs van Geschiktheid als verkeersvliegers.

Voor de nieuwe cursus, welke in normale omstandigheden nu zou zijn aangevangen, hadden zich reeds verschillende opgegeven. Het spreekt echter vanzelf, dat de mobilisatie de uitvoering hiervan onmogelijk maakt; de militaire vliegers blijven allen in actieve dienst.

Toch heeft de K.L.M. Directie gemeend maatregelen te moeten nemen om, zodra een uitbreiding van het luchtverkeer weer mogelijk is, een voldoende aantal verkeersvliegers beschikbaar te hebben. Daarom werd dezer dagen besloten om speciaal voor militaire vliegers een schriftelijke cursus voor verkeersvlieger te organiseren. Hierdoor wordt aan velen de gelegenheid geboden zich nu reeds voor te bereiden op een werkkring in de burgerluchtvaart, nadat in Europa weer normale omstandigheden zijn ingetreden.

De cursus duurt ongeveer een jaar en omvat een uitgebreide leerstof, zoals vliegtuigkennis, motorenkennis, meteorologie, weftelijke voorschriften, navigatie, enz., zodat de cursisten worden opgeleid voor het Bewijs B en het Bewijs van Geschiktheid Navigator 2de klasse. Eenmaal in de twee weken worden de lessen rondgezonden, terwijl de hierbijgesloten vraagstukken — het huiswerk dus — weer binnen twee weken moeten worden ingeleverd. Verschillende K.L.M. piloten, die thans in militaire dienst zijn geroepen, zeggen reeds toe, dat zij gaarne bereid zijn, om deze winter de cursisten, die zich in hetzelfde garnizoen bevinden, leiding te geven bij hun studie.

EEN CANTINE VOOR ONZE GEMOBILISEERDEN.

Op Mundo Nobo aan het Rifwater staat een groot vierkant gebouw, dat thans in gebruik is genomen om daarin een deel van de gemobiliseerden onder te brengen.

Het is het oude Quarantaine gebouw. De ruimte daarin is allezins voldoende voor de legering van pl. min. 130 man. Daarmede is echter ook het meeste gezegd: veel dat het leven der gemobiliseerden enigszins kan opvrolijken ontbreekt, en in de eerste plaats een ook maar een redelijke eisen voldoende cantine, een cantine die tevens dienst kan doen voor lezingen, voordrachten, muziek enz.

Ter voorziening in deze behoefte heeft het Centraal Comite voor de gemobiliseerden een aparte commissie in het leven geroepen, die tot taak heeft te trachten te komen tot de inrichting van een cantine in een nabij de kazerne gelegen gebouw.

Deze commissie wendt zich thans tot de lezers van dit blad met het verzoek om hulp in de vorm van; tafels, stoelen, kasten, kapstokken, lampen, buiten zitplaatsjes, wandversiering, vloerbekleding, spiegels, klokken, asbakjes, planten in potten, schrijftafels, biljarts, ijskasten, water-en bierkoelers, in het kort: alles, waarvan men denkt, dat het kan medehelpen tot het maken van een cantine, d.i. een prettige ontspanningsplaats en in zekeren zin een „home" voor onze gemobiliseerden. Zo zullen ook radiotoestellen, gramafoons (en platen), muziekinstrumenten, dam-, schaak-, domino- en andere gezelschapsspelen, schrijfmappen, inktkokers, voetballen met niet minder enthousiasme in dank worden aanvaard.

Als iedereen afstaat wat hij of zij kan missen, kunnen wij zeker komen tot een cantine, Willemstad en onze jongens waardig.

De Nederlands Indische Gas Mij gaf reeds een prachtig voorbeeld door het aanbod om de electrische installatie van het gebouw geheel kosteloos aan te brengen. De N.V. Pletterij gaf een belangrijke bijdrage voor het bouwwerk. Enkele winkeliers zonden ons mooie pakketten.

Bezorgd behoeft niets te worden: alles wordt aan huis afgehaald na telefonische of schriftelijke opgave aan:

Mevrouw van der Laan, Penstraat telefoon No. 1373

of

Mevrouw van de Laarschot, Fort Amsterdam, telefoon 1445.

Wie volgt?

DE BOEKENTENTOONSTELLING IN DE „GEZELLIGHEID".

Dinsdagavond had in de bovenzaal van de Societeit de Gezelligheid de opening plaats van de Boekententoonstelling. Talrijke genodigden waren opgekomen, waaronder we opmerkten Zijne Excell. de Gouverneur en Mevrouw en militaire autoriteiten.

Nadat ongeveer kwart vóór zes Zijne Exceell. de Gouverneur en Mevrouw waren aangekomen, opende direct daarop de voorzitter van de Bibliotheekcommissie Mr. Kwartz, de tentoonstelling met een korte toespraak.

Allereerst dankte hij den Gouverneur voor zijne wewillendheid bij de opening tegenwoordig te willen zijn. Vervolgens gaf hij een overzicht hoe en met welke hulp deze tentoonstelling was mogelijk geworden. De eigen leden uit hun eigen bibliotheek hebben veel afgestaan, maar daarnaast hebben ook anderen hun medewerking verleend, zelfs heeft men boeken uit Holland laten overkomen. Deze tentoonstelling heeft ten doel, belangstelling te richten voor het boek en men heeft getracht voornamelijk het curieuse boek, het boek wat vooral samenhangt met het Curaçaose leven ten toon te stellen.

Daarnaast vindt men er oorspronkelijke Curaçaose muziekcomposities en schilderwerken van eigen schilders.

Veel heeft men onder het stof moeten vandaan halen en op vele exemplaren hebben de kakkerlakken en motten hun werk verricht.

De spreker hoopte, dat door deze tentoonstelling het culturele leven weer enigszins omhoog mocht worden gebracht en dat het verlies, hetwelk na een grote periode van armoede, gevolgd door een plotseling matriële rijkdom, geleden is, mocht worden weggewerkt, opdat er een nieuwe periode aanbreke van gezond en hoog beschaafd leven.

Na zijn rede leidde de spreker den Gouverneur en Mevrouw rond en wees hen op de werkelijk interessante uitgaven.

Wij kunen niet anders dan een bezoek aan deze tentoonstelling ten zeerste aanbevelen. Het verrijkt de geest en geeft ons een prikkel om ook in onze tijd meer te doen om de beschaving hier op Curaçao hoger op te voeren.

Aan de organisatoren van deze tentoonstelling past ons een hartelijk dankwoord en een verzoek om op deze weg door te gaan.

HET NEDERLANDS ESKADER.

Dinsdagmorgen half negen verschenen voor onze haven H. Ms. Van Kinsbergen en de onderzeeërs O. 15 en O. 20. Na de gebruikelijke begroetingen met saluutschoten had de blijde inkomst plaats.

Het was een vrolijk gezicht, hoe aan beide zijden van de haveningang en op de brug de schoolkinderen met hun vlaggen wuifden en de schepen toejuichten. De bevolking zelf was in grote getale opgekomen en gaf eveneens van zijn belangstelling blijk. Een belangstelling die wel verdiend was, na de zware stormachtige reis, waarvan vooral de O-bootbemanning zwaar te lijden heeft gehad. Duidelijk heeft Curaça laten zien, dat de komst van deze oorlogsschepen door Curaçao op hoge prijs wordt gesteld. Wij wensen de officieren en de bemanning een aangenaam verblijf alhier.

De schepen staan respectievelijk onder commando van de kapitein Luit. ter Zee J. L. M. Hoeke en de Luitenants ter Zee Oostkrom Soede en Bussemaker.

De O. 20 heeft nog het ongeluk gehad, dat bij Schotland in zware storm een 20 jarige matroos over boord geslagen is en verdronken.

STATEN VAN CURAÇAO.

Zitting op Donderdag, den 2den November 1939, des avonds te 8 uur.

TE BEHANDELEN ONDERWERPEN:

1o. Ingekomen stukken.

2o. Ontwerp landsverordening tot wijziging van het Wetboek van Straf verordering voor de Kolonie Curaçao (1939—1940—12).

3o. Ontwerp landsverordening tot wijziging van het Koninklijk besluit van den 5den Januari 1932 No. 49 houdende reorganisatie van de Politie in Curaçao (P.B. 1932 No. 18) (1939—1940—22).

4o. Ontwerp landsverordening tot bekrachtiging van het besluit van den Gouverneur van den 3den September 1939 (P. B. 1939 No. 83), houdende verbod van den uitvoer van gouden munt en goudmuntmateriaal (1939—1940—23).

5o. Ontwerp-schrijven aan den Gouverneur over de brandweer.

DE GRIFFIER,
G. J. Ferguson.

Een dag van verveling vermoeit meer dan een dag van zware arbeid.

Zij, die een verkeerde zaak verdedigen, gebruiken gewoonlijk veel meer woorden, dan zij die een goede zaak voorstaan.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

In een redevoering noemde Molotof Engeland de aanvaller en Duitsland de strijder voor de vrede. Het is een dwaasheid om de oorlog voort te zetten op basis van een herstel van Polen.

Molotof verklaarde verder, dat Rusland met Finland een pact wilde van wederkerige hulp met een wisseling van grondgebied in de Finse Golf tegen Russisch territorium in Korelie; doch Finland wilde dit niet accepteren. Ruslands doel is niet oorlog maar vrede: Rusland blijft neutraal.

Over de rede van Molotof was men in Finland zo ontevreden, dat men de commissie die ter onderhandeling naar Moskou was, even ophield. Later ging deze verder ter onderhandeling.

Mussolini heeft grote veranderingen aangebracht in het Italiaansel kabinet. Engeland beschouwt deze verandering als een voordeel, en verwacht een non-agressiepact met Griekenland.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

In de Tweede Kamer heeft de eerste minister Jhr. de Geer geantwoord op de algemene beschouwingen. Hij deelde mede, dat hoewel met de contingenteringen niet geheel gebroken kan worden, men toch overweegt enkele bestaande contingenteringen niet te verlengen. De benzinevoorraden zijn niet onbevredigend. Omstreeks de eerste December zal er een nota inzake de economische toestand van Nederland verschijnen. De tewerkstelling van de werklozen conform het vierde kabinet Colijn en de bestrijding van de jeugdwerkloosheid zal worden voortgezet.

Ten aanzien van de maritieme verdediging van Ned. Indië is iedereen het eens. Deze moet versterkt worden, de vraag is echter hoe. In ieder geval zal op spoed worden aangedrongen. De Nederlandse bankdirectie heeft volgens de regering ten aanzien van de Mendelssohn-affaire geen fout begaan. Aan verbetering van de leerlingenschaal kan thans niet gedacht worden. Jhr. de Geer verdedigde de opname van sociaal democratische ministers in het kabinet op grond van hun gewijzigde houding. Slechts in het uiterste geval zal men tot de afkondiging van de staat van beleg overgaan. Schadelijke persuitingen zal men zoveel mogelijk voorkomen. Wanneer binnenkort in enkele gedeelten van ons land de staat van beleg wordt afgekondigd, dan houdt dit hiermede geen verband.

Na deze uiteenzetting van den premier namen enkele sprekers het woord. Gisteren werden de debatten voortgezet.

Volgens het oordeel van de regering is thans het ogenblik aangebroken om tot een meer systematische behandeling van het prijsprobleem over te gaan, waarbij men uitgaat van prijscontrole bij invoer en productie. Men zal een scherp onderscheid maken tussen geoorloofde en strafbare prijsverhogingen.

Nederland zal niet deelnemen aan de voortzetting van de wereldtentoonstelling te New York, die in 1940 heropend zal worden.

De K.L.M. kreeg opdracht om een belangrijk gebied in Venezuela in kaart te brengen. Voor deze Karteringsdiensten zal men evenals in Suriname het geval was, vliegtuig de Snip gebruiken.

De samenstelling van het brood blijft ongewijzigd. Er is geen distributie te verwachten.

KARDINALEN OVER SCOUTING.

Kardinaal Villeneuve (Canada) over het katholiek Verkennen.

Nog zo lang niet geleden heb ik, naar het scheen, gewaarschuwd tegen het verkennen. Zal men nu mij voor heel mijn leven de straf willen opleggen mij daarvoor te schamen, nu men tot mij dringende uitnodigingen hernieuwt de Verkenners-beweging te beschermen met mijn purper, en wel door de meest uitdrukkelijke aanbeveling?

Laat ons eerst afrekenen met het artikel, waaraan ik mij bezondigde, in 1919 in de „SEMEUR", het orgaan van de ASSOCIATION CATHOLIQUE DE LA JEUNESSE CANADIENNE. Het verried, ik beken het, een onvolledige opvatting van de natuur en de werking van het systeem van Baden Powell. Overigens waarschuwde de schrijver reeds vanaf het begin van zijn artikel ervoor, dat hij niet een definitief antwoord wilde geven op het probleem, dat hij zich gesteld had, aangaande de Boy-Scouts, evenmin dat hij het probleem in heel zijn omvang wilde stellen, maar alleen dat hij het gewicht en de actualiteit ervan wilde aangeven en er enige bemerkingen aan toe wilde voegen. En, aan het slot, herhaalde hij, dat het niet zijn bedoeling was een einde te maken aan het probleem, maar er veeleer een discussie over uit te lokken.

Sedert weldra twintig jaar dan is er over het vraagstuk van de verkennerij onder ons gediscuteerd en zijn er oplossingen gegeven. Wat ons toen bezorgd kon doen zijn, was de protestantse inspiratie die het verkennen scheen te moeten bezielen; de militaristische geest, die enigen het toekenden; een zeker gevaar van zedelijke orde die het leek te kunnen opleveren. Sommigen hadden gemeend er zelfs maçonnieke relaties in te zien, namelijk sporen van theosophie, verwijten evenwel, die allesbehalve bewezen waren. En onder de gewichtige beschouwingen van het bewuste artikel was er nog, voor de milieu's waar het verkennen noodzakelijk zou worden, de suggestie, gelijksoortige groepen te vormen, welke behoorlijke waarborgen zouden bieden.

Dat alles is nu in orde gekomen. Wij hebben inderdaad de FEDERATION DES SCOUTS CATHOLIQUES DE LA PROVINCE DE QUEBEC. Zij verschaft de voordelen van het verkennen binnen een kader, zoals ons geloof, onze godsdienst en onze ethnische eigenaardigheden dat vorderen. Bewonderenswaardige ontwikkeling der dingen! In naam van het episcopaat onzer provincie heb ik zelf een accoord ondertekend en de hoogste Chief Scout, lord Baden Powell, stichter van de Boy-Scouts heeft het nog gecontrasigneerd na leider van de CANADIAN GENERAL COUNCIL OF THE BOY SCOUTS ASSOCIATION, een akkoord, waardoor onze Verkennersbeweging is geaccepteerd op voet van gelijkheid en toch in algehele autonomie ten opzichte van de BOY SCOUTS ASSOCIATION van CANADA; zijn reglementen zullen, mutatis mutandis, opgesteld worden volgens die van de Scouts de France en door het Internationaal Bureau der Boy-Scouts te Londen in de registers worden ingeschreven; men noemt als leidende principen de encycliek van Z.H. Paus Pius XI over de Opvoeding der Jeugd van 31 December 1929, de onderwerping aan het gezag der hiërarchie en aan de voorschriften der Katholieke Actie.

De resp. eigen Bisschoppen benoemen de aalmoezeniers en zij bevestigen middellijk of onmiddellijk de benoemingen van de leiders en de beslissingen welke de zedelijke orde raken. En ofschoon de fundamentele principen gehandhaafd blijven van het verkennen van lord Baden Powell, wordt toch uitdrukkelijk vermeld, dat het program en de wijze van training wijzigingen kunnen ondergaan, welke vereist worden om het verkennen aan te passen aan de cultuur en de mentaliteit van de Franse Canadezen.

Ik vraag me heel objectief af, óf, verondersteld dat wij het verkennen wilden hebben, het ons mogelijk zou zijn geweest, het méér naar onze zin te hebben. En, van de andere kant, konden wij hopen de andere takken van de Boy-Scouts méér tevreden te stellen dan door hun het getuigenis te laten zien van lord Baden Powell van Gilwell zelf, op 30 Mei 1935, in een brief, welke hij tot mij richtte bij zijn vertrek uit Québec:

„Mag ik U, alvorens Québec te verlaten, mijn diepgevoelde hulde en dank betuigen voor de persoonlijke bemoediging, welke U aan de Verkennersbeweging hebt willen geven en wel op de wijze waarop U dat gedaan heeft...? Het heeft een frisse bracht toegevoegd aan de wereldbewegeging zelf, waardoor ik Uwe Eminentie bij deze mijn nog inniger gevoelens van dank wilde uiten. Mag ik hopen dat de vrouwelijke tak van de beweging, namelijk de Meisjes-Gezellen van Canada, een soortgelijke regeling van Uw hand waardig mogen geacht worden?"

De Stichter van het wereldverkennen eindigde met mij een persoonlijke definitie van zijn beweging te geven:

> „Het geven aan de jeugd van een buitenschoolse training in Gezondheid, Hulpvaardigheid en Geluk, tegelijk deel uitmakend van een wereldbroederschap, welke ernaar streeft door goede wil Gods rijk van vrede op aarde te helpen vestigen."

Ik heb geen reden hier de aandacht te vestigen op leerstellige bemerkingen welke deze of gene zegswijze in genoemde brief zou kunnen vragen, maar van harte en niet zonder ontroering leg ik er het spontaan accent van spiritualiteit in menselijke welwillendheid van vast.

En nu zou ik mij thans meer nauwkeurig deze avond twee vragen willen stellen, waarop ik nagenoeg tegelijkertijd zou willen antwoorden.

Wat toch is het verkennen? Wat toch is óns verkennen van de Fédération des Scouts catholiques de la province de Québec?

Het is een methode van buitenschoolse opvoeding: „An out-of-school training." Het ontkent noch de noodzakelijkheid, noch de belangrijkheid van de familieopvoeding, van de opvoeding op school, van de opvoeding in de kerk en in de overige milieu's die de jeugd beschutten. Het bereidt erop voor en vult ze aan. Maar, in zijn sfeer, is het een ware opvoedingsmethode, methode d'éducation, want het werkt erop, den mens uit het kind voor de dag te brengen: EDUCERE.

Klaarblijkelijk, en ik onderstreep dat bijzonder, heeft de verkennersmethode niet de bedoeling exclusief te zijn, zij verzet zich tegen geen enkel ander goed opvoedingswerk, zij wil daaraan dienstbaar zijn en erop voorbereiden. Maar zij is totaal en volkomen in zichzelf, in dien zin, dat zij het kind neemt in heelzijn physisch wezen, verstandelijk en zedelijk, en het ontdoet van de windselen zijner kindsheid.

Bekennen wij, dat wij, enerzijds in onze verhouding tot de onmetelijke voordelen van ons geloof, en anderzijds als gevolg van onze Franse te intellectualistische smaak, maar al te dikwijls de waarde van een wel-aan-de-geest-onderworpen lichaam hebben onderschat en in zeer grote getale de hygiëne, de gymnastiekkunst en de lichamelijke potenties verwaarloosd hebben, uit traagheid, armoede, slechte oriëntatie en gebrek aan vorming; terwijl het volk zich daarna met ontstuimigheid heeft geworpen op cultuurloze sport en dwaze marathonmethoden. Ik heb reeds gelegenheid gehad over lichaamscultuur te spreken met betrekking tot de Kerk en om aan te tonen, dat, als Zij de ziel boven het lichaam verheft, Zij het lichaam niet minacht noch in haar leer, noch in haar geschiedenis, noch in haar tucht.

Het verkennen streeft er naar, evenals vroeger de middeleeuwse ridderschap, die toch zeker wel goed christelijk was, zowel mooie als moedige mensen te vormen. De Kerk van onze eeuw heeft het verkennen niet willen afkeuren. Zij heeft er zich meester van gemaakt.

Gij zult mij de opwerping maken, dat schoonheid en dapperheid slechts louter natuurlijke deugden zijn. Ik zal hier niet de grote Augustiniaanse twistvraag doen herleven. Ik wil toegeven dat de natuurlijke deugden geen volmaakte deugden zijn, omdat zij ons niet in staat stellen het laatste en bovennatuurlijke einddoel van den mens te bereiken. Sint Augustinus en Sint Thomas zijn het daarover eens. Maar men moet evenwel toegeven, en wel met den Engel der School uitdrukkelijk en met den Leraar der Genade impliciet, dat de natuurlijke deugden, ofschoon ze onvolmaakt zijn, toch inderdaad ware deugden zijn; uit haar natuur zijn het krachten ten goede, zij komen van den Schepper en men kan er Hem op prijzen. Ook zou het vermetel zijn ze te geringschatten. Want als de genade de natuur vervolmaakt, dan veracht zij ze toch niet, integendeel, zij veronderstelt ze. En evenals het geloof een geneigdheid is, om de geopenbaarde waarheden te geloven, doch niet per se de natuurlijke gave of de oordeelvorming der rede vervangt; en evenals bijgevolg de scherpzinnigheid en de natuurlijke of de oordeelvorming der rede vervangt; en evenals bijgevolg de scherpzinnigheid en de natuurlijke oordeelskracht zeer veel ertoe bijdragen om de wolken te verdrijven, waarmee de menselijke dwaling de christelijke dogmas' zoekt te omhullen, evenzo kunnen alle bovennatuurlijke deugden indirect geholpen worden, juist door de goede natuurlijke gesteltenissen zelf.

Het zou een dwaling zijn, en wel van het pelagianisme, zijn zaligheid te willen bereiken door zijn natuurlijke vermogens. Het zou eveneens een andere dwaling zijn, en wel van quietistische strekking, te beweren, zijn zaligheid te bewerken, zonder zijn verstand, zijn wil en zijn andere vermogens in werking te stellen. De onvergelijkelijke verhandeling van den Engelachtigen Leraar over de deugden zou ons op dit punt een voorlichting kunnen verschaffen, die ons op nieuwe ideeën brengt; hij ontwikkelt daarin een allesbehalve beknopte christelijke psychologie. In alle geval, laten wij er ons voor wachten te geloven, dat een christen, omdat hij in staat van genade is, ook terstond de natuurlijke geneigdheid heeft tot rechtschapenheid, tot toewijding, tot beleefdheid, tot tucht, tot soberheid, tot getrouwheid, zonder zich voor die deugden in te spannen en zonder moeite zich die deugden te verwerven.

De ondervinding bevestigt maar al te dikwijls het tegendeel, niet zonder ergernis voor hen, die de beide orden in hun waarde verwarren; niet zonder ontgoocheling of misschien dubbelhartigheid bij hen die te goeder trouw menen, dat het naar de kerk gaan eigenlijk iemand tot rechtschapen mens maakt.

In geloof integendeel, dat de natuurlijke deugden dien en ten koste van voortgezette oefeningen moeten worden ingeprent, wil men niet, dat tenslotte het christelijk bouwwerk zelf, dat in de zielen is opgericht, ineenstort in onwetendheid, onjuistheid van oordeel, in slapheid en alledaagsheid.

Door zijn devies: WEEST PARAAT tot alles, wat het dienen van anderen U vraagt, ook al kost het U nóg zo veel; door zijn dagelijkse G.D., die den verkenner dag aan dag doordrenkt van zijn ideaal van verzaking van eigen persoon en toewijding aan anderen en die hem onderwerpt aan een soort bijzonder gewetensonderzoek zoals dat van den H. Ignatius, is het verkennen, ik herhaal het, een uitstekende, volkomen menselijke, persoonlijke, geschoolde en sociale vorming, welke de verkennen, die zich stipt aan zijn plicht houdt, zich zelven geeft.

Voor hem, die de waarheid zoekt, is het beslissend ogenblik dat, waarop hij is besloten tot onderzoek, onbevreesd voor de uitkomst.

BEKENDMAKING.

De Postdirecteur maakt hierbij bekend, dat thans wederom gelegenheid bestaat tot het verzenden van luchtpostbrieven naar Duitschland.

Landswatervoorzieningsdienst.
AANMANING.

Den aangeslotenen op de waterleiding wordt hierbij ter kennis gebracht, dat bij degenen die tijdens de volgende meteropname, (aanvang 20 November) nog achterstallig zijn met betaling der rekeningen voor waterlevering tot en met over de maand September, de waterlevering stopgezet zal worden.

3—2 **De Directeur.**

Aanbesteding.

De Directeur van Openbare Werken zal op Vrijdag, 3 November 1939, des namiddags om 2 uur op zijn kantoor te Parera in het openbaar in perceelen en in massa aanbesteden het bouwen op het eiland Aruba van:

a.) vijf politiewoningen, waarvan 1 te Sta. Cruz, twee te Oranjestad en twee te St. Nicolaas;
b.) een woning voor den opzichter van het abattoir te Oranjestad;
c.) een officierswoning te Oranjestad.

Bestek en teekeningen zijn vanaf Vrijdag 27 October 1939 verkrijgbaar bij den dienst van Openbaren Werken te Parera -- Curaçao en te Oranjestad Aruba tegen betaling van tien gulden (f. 10,--) per stel. Restitutie bij ongeschonden inlevering binnen drie dagen na dag der besteding f. 9,--.

De Directeur van Openbare Werken,
GROOTE.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

UITSLAG WILHELMINA BEKER

S.U.B.T. 1 — Jong Holland 1 3—0.

COMPETITIE — PROGRAMMA.

MUNDO NOBO.

5 November 1939:	B-klasse	Volcania — Willemstad (Brakke)	*
5 November 1939:	A-klasse	Bondsoefening.	
12 November 1939:	Juniores	Jong Holland — Volcania (Ercol)	%
19 November 1939:	A-klasse	S.U.B.T. 1 — Atletico 1 (O. Corsica)	
19 November 1939:	Res.A-klasse	Jong Holland 2 — Hercules 2 (Ercol)	*
26 November 1939:	A-klasse	Scherpenheuvel 1 — Volharding 1 (O. Corsica)	
26 November 1939:	Res.A-klasse	Jong Holland 2 — S.U.B.T. 2 (B. L. Dijk)	*
26 November 1939:	Juniores	Hercules — Tropiales (Dania)	%

RIO CANARIO.

5 November 1939:	Res.A-klasse	S.U.B.T. 2 — Volharding 2 (B. L. Dijk)	%
19 November 1939:	Res.A-klasse	Asiento 2 — Transvaal 2 (H. Rog)	
19 November 1939:	B-klasse	D.C.C. — Sparta (B. L. Dijk)	*
26 November 1939:	A-klasse	Hollandia 1 — Transvaal 1 (Tuin)	

SCHERPENHEUVEL

19 November 1939:	Res.A-klasse	Scherpenheuvel 2 — Volharding 2 (Brakke)	
19 November 1939:	Juniores	Scherpenheuvel — Volcania (Dania)	%
26 November 1939:	B-klasse	D.C.C. — Volcania (H. Rog)	

De met % aangegeven wedstrijden beginnen om 9 uur v.m.
De met * aangegeven wedstrijden beginnen om 2.30 uur .m. precies.
De andere wedstrijden beginnen om 4 uur n.m. precies.
DUUR VAN ALLE WEDSTRIJDEN 2 × 40 minuten.

Met het oog op de vroeg invallende duisternis worden de verenigingen vriendelijk verzocht op tijd aanwezig te zijn.

Heren Scheidsrechters worden verzocht tijdig de competitieleider te berichten, ingeval zij verhinderd zijn. Adres competitieleider: E. Palm, Langestraat 78,

HET BESTUUR.

Een Franse tank aan het Westerfront richt zijn geschut op Duitse vliegtuigen.

De vensters van het Grand Palais te Parijs zijn met zandzakken beschermd.

In Engeland doen de dames het mannenwerk. Hierboven een tweetal conducteurs van een autobus te Manchester.

De beroemde Kathedraal van Canterbury is verzekerd tegen bomaanvallen. Men heeft alle monumenten met een dikke zandlaag bedekt.